

V. S. MOSER

MYSLOMÁGOVIA

NOČNÁ MORA

PRÍBEH MÁGIE MYSLE POKRAČUJE

VZA

NORTHPORT

NEPAGO

AKADÉMIA

INSULA
NEBULA

Pláž

Zimové
jazero

Les duchov

Hmlové hory

Močariská

SCEBEN

EASTHILL

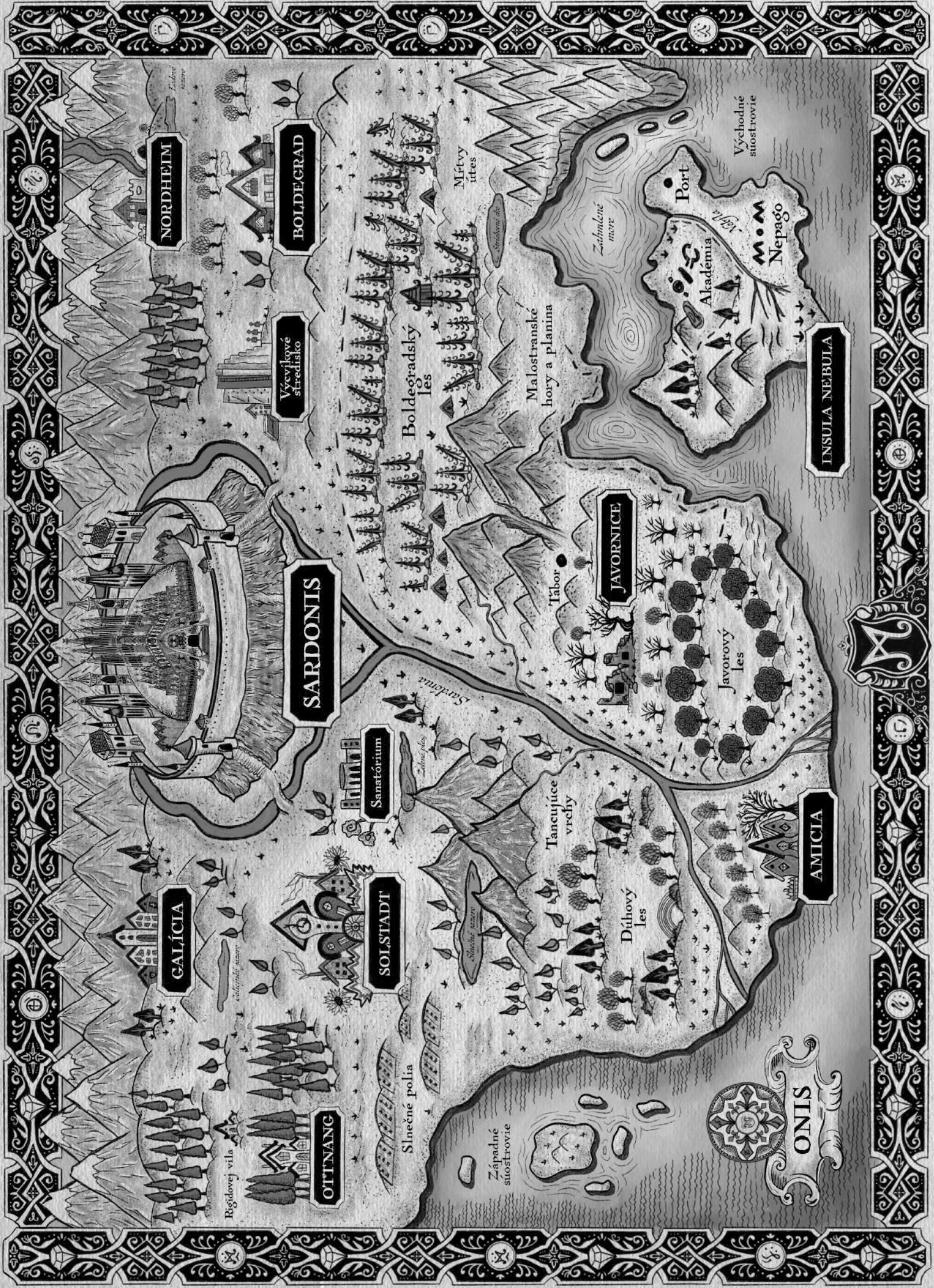

EPERIES

MEINDLING

NORDHEIM

BOLDEGRAD

Výcvikové
stredisko

Boldegvadský
les

Mŕtvy
útes

Malostranské
hory a planina

JAVORNICE

Tabor

Javorový
les

SARDONIS

Sanatórium

GALÍCIA

SOLSTADT

OTTWANG

Pegádovej
vila

Slnečné
poľia

Západné
súostrovia

Dúhový
les

Tancujúce
vrchy

AMICIA

ONIS

INSULA NEBULA

Východné
súostrovia

Port

Akadémia

Nepago

Záhmlané
more

A

MYSLONÁGOVIA

NOČNÁ MORA

Príbeh mágie mysle pokračuje...

V. S. MOSER

MYSLOMÁGOVIA

NOČNÁ MORA

VzA

Copyright © V. S. Moser, 2023

Cover and Endpapers Artwork and Design © V. S. Moser, 2023

Illustrations and interior art © V. S. Moser, 2023

Mysľomágovia® is a trade mark of V. S. Moser. All rights reserved.

ISBN 978-80-570-5157-2

ISBN 978-80-570-5158-9 pdf

ISBN 978-80-570-5159-6 epub

ISBN 978-80-570-5160-2 mobi

Venujem tým, ktorí zotrvali a neprestali veriť.

„PURA MENTIS, PECTUS, ET COGITATUM!“

PREDSLOV

*Uväznený vnútri seba,
snaží sa prebrať na povrch.
Všetky tie slová, volania do neba,
boli jeden veľký podvrh.*

*Cez čierny závoj hľadá na svet,
nekonečnom cestu späť hľadá.
Pomoci a záchrany naokolo niet.
Už dávno pochopil, že bol len návnada.*

*Díva sa na zlo, čo vykonal.
Hanbí sa za svoje telo.
Jeho pectus – skutočne už skonalo?
Tak to už roky vyznelo.*

*Jedného dňa začul jej hlas,
cítil v nej prúdiť pectus svoj.
Rozhodol sa zabojovať zas
a dať sa na ťažký boj!*

*Teraz chcel žiť ako nikdy predtým.
Tá zvláštna sila ho poháňala.
Pripomenula mu, že bol niekým –
silná myseľ, ktorá kedysi milovala.*

*Odtiahol závesy temnoty,
vykukol spoza prehnitej černoty.
Našiel v sebe silu vzdoru,
uchopil svoj osud do rúk.*

*Uväznený vnútri démona,
predral sa na chvíľu von.
Vyslal kúsok seba a veril, že ona,
mu pomôže prežiť napokon.*

1. KAPITOLA

Jafar Shahin sa predieral lesom, až napokon dorazil naspäť k chalupe. V náruči zvieral niekoľko suchých konárov, aby mohol rozložiť oheň. V zrube, ktorý dostal darom od starého otca, ho netrpezlivo čakala jeho od zimy sa trasúca priateľka. Otvoril dvere na chalupu, pričom vpustil dnu do už aj tak chladnej miestnosti studený vietor. Naklonil sa k uzimenej dievčine a vášnivo ju pobožkal.

„Trvalo ti to nejako dlho. Takmer som tu od zimy zamrzla,“ zachichotala sa dievčina a štuchla do neho prstom.

„Sarah, nebuď protivná,“ usmial sa na ňu, nežne sa dotkol jej uzimenej líca a spoločne sa zvalili na deku prikrytú posteľ.

Jafar Shahin a Sarah Roseová boli mladí, zamilovaní a nič sa nedokázalo ich láske postaviť do cesty. Chvíľu ležali spolu mlčky na posteli a dívali sa von oknom na pomaly sa stmievajúcu večernú oblohu.

„Takto, keď sa zvečerieva, to tu vyzerá dosť strašidelne,“ po chvíli ticha prehovorila Sarah a na malý moment zatajila dych. Odpoveďou na jej úvahu bol zvláštny šuchot sprevádzaný melodickým zvukom vychádzajúcim zvonka.

„Vidiš, čo som ti povedala! Niečo vonku je!“ vystrašila sa.

„Je to len vietor. Nepovedz mi, že ty, taká veľká myslomagička, sa nebodaj bojíš vetra,“ zažartoval Jafar. Sarah ho pästou štychla do ramena a spoločne sa opäť rozosmiali.

Po chvíli sa Jafar Shahin postavil z postele, obliekol sa a žmurkol na svoju priateľku. „Idem to teda von skontrolovať a prinesiem drevo. Konáriky sa už pekne rozhoreli. Ak náhodou vyhasne v kozube, princezná bude zúriť,“ zažartoval.

Sarah vystrúhala grimasu a hodila do neho jeden z vankúšov. Jafar sa len popod nos usmial, zodvihol obe ruky do vzduchu a predstieral, že sa vzdáva. Momenty, ako bol tento, miloval. Vlastne nie momenty, ale Sarah Roseovú ako takú. Žbožňoval ju a veril, že je jeho láskou na celý život.

Vykročil z chalupy do pološera lesa. Vonku sa značne ochladilo. Chvíľu počkal, kým sa jeho oči prispôbia tme, a zašiel za chalupu do kôlne, kde mali uskladnené drevo. Pred kôlnou zastal a jednoduchou myslomágiou vyvolal v dlani žiarivú svetelnú guľu, ktorá sa vzniesla nad jeho hlavu a nasledovala ho.

Zafúkal chladný vietor. Mladého Jafara striaslo od zimy. Rýchlo smeroval do rohu miestnosti k poukladanému drevu, lebo ho začínalo oziabať a pomaly si už necítil končeky prstov. Čupol si vedľa veľkej kopy a rýchlo nakladal polená do prúteného koša.

Odrazu na pár sekúnd zmeravel. Zacítil štiplavý pach dymu. V kôlni však nehořelo. Jafar Shahin hľadel na hromadu polien ako zhypnotizovaný. Medzi kusmi naštiepaného a precízne poukladaného dreva zazrel zvláštnu svetelnú žiaru, ktorá vychádzala z neznámeho predmetu. Natiahol ruku do škáry medzi drevami, aby na žiariaci predmet dočiahol. Chvíľu sa štorcoval, no napokon sa mu podarilo spomedzi hromady vytiahnuť zvláštny artefakt. Šlo o starodávny prívesok s kryštálom uprostred.

Položil si ho na dlaň ľavej ruky. Druhou rukou zotrel z prívesku špinu. Priložil si ho k ústam, dýchol naň a okrajom trička prívesok vyleštil. Jafar sa odrazu díval na do kruhu pospájaných troch psov so žiariacim kryštálom uprostred.

Z prívesku sálal chlad a Jafar pocítil neidentifikovateľný pocit prázdna. Svetlo kryštálu sa odrážalo v jeho očiach, ktoré boli sklenené a na chvíľu vyzerali ako bez života. Ani nežmurkol, tak uprene sa na kryštál díval.

Opatrne sa dotkol kameňa vynímajúceho sa v prívessku uprostred troch čiernych psov.

Ž ničoho nič pocítil prudký náraz niekde vnútri a na zlomok sekundy ho zasiahla neopísateľná bolesť. V hlave mu pulzovalo a jeho oči zahalila černá. Od tohto momentu už nič nebolo také, ako predtým.

Jafar Shahin párkrát žmurkol očami, jeho zreničky sa vrátili naspäť do normálu, zavesil si prívessok na krk a s prúteným košom plným dreva vykročil z kólne naspäť do tmy, kde ho v chalupe už netrpezlivo čakala Sarah. Tá však ani len netušila, ako práve táto spočiatku romantická noc navždy zmenila ich životy.

Jafar Shahin otvoril oči. Ležal na zemi. Netušil však, kde sa nachádza, no vedel, že je opäť sám sebou – bez neho. Vedel, že sa Bes od jeho mysle oddelil, hoc čo i len na malú chvíľu, ale predsa. V hlave mu strašne dunelo a stále mal pred očami svoju poslednú skutočne čistú myšlienku – spomienku z čias pred tým, ako sa z neho pomaly, ale isto navždy vytratila ľudskosť a Bes pevne ovinul svoje pazúry okolo jeho pectusu.

Oboma dlaňami si pevne zatlačil spánky. Bolesť však neprestávala, ba naopak, pulzovanie v hlave sa stupňovalo. Ten pocit poznal. Už raz sa takto slobodný prebudil, avšak len na malú chvíľu. Bolo to po tom, čo zaútočil na Patricka a Sarah Seedových. Keď sa vtedy zahľadel na bezvládne Patrickovo telo, bol zo seba znechutený. Keď láska jeho života ležala zranená na zemi, nedokázal nič iné, len plný hanby a hnevu vybehnúť z domu Seedovcov a utekať preč.

Bežal. Ďaleko. Dokým vládal... a dokým sa ho Bes opäť nezmocnil. Vrátil sa hneď. Nikdy ho neopustil. Nenechal ho na pokoji. Nikdy... A práve preto teraz vedel, že ani tentoraz nemá veľa času.

Jafar bol dezorientovaný, nevedel, čo sa presne udialo, ani to, kde sa nachádza, či aký je vlastne rok. Akoby mu niekto navždy odštiepil kúsok duše, akoby nejaká jeho časť chýbala, akoby stratil kus života, ktorý sa už nikdy nevráti späť.

Zodvihol sa na lakte sa pokúsil sa vstať. Bol však príliš slabý a malátny. Snažil sa postaviť, no kolená sa mu podlomili a spadol späť na špinavú kamenistú zem.

Kde to som a ako som sa sem dostal? Pomyslel si. Bol zmätený. Ako keby jeho myseľ spala niekoľko rokov. Akoby sa jeho vlastný život odohrával bez jeho prítomnosti a sledoval ho len zo zákulisia. Cítil, že nemá veľa času. Každú chvíľu sa do neho temnota v podobe Besa môže vrátiť.

Čierny dym – temný Tieň –, chladný a slizký, no ostrý ako pazúry beštie.

Rozhliadol sa vôkol seba. Naokolo sa rozprestierala tráva, prach a kamene, ktoré prechádzali do hustého lesa. Jafar sa snažil upriamiť svoju pozornosť na detaily a pokúsiť sa zachrániť. *Toto miesto... Kde som? A prečo?*

Odrazu začul zvuk šuchotajúcich krídel a jemný melodický tón. Ten zvuk mu bol odrazu akýsi povedomý. Zodvihol hlavu a v diaľke zazrel proti vetru letiaceho motýľa.

Jeho myseľ začala bojovať. Dialo sa to znovu. Bes sa vracal.

Musím sa sústrediť. Ešte chvíľu... Ležal na zemi pred starou chalupou. Šlo však už len o jej neudržiavané pozostatky. Vyzeralo to tak, akoby sa o chatrč roky nik nestaral. Na všetkom naokolo sa značne podpísal čas. Jafar chalupu však veľmi dobre poznal. Kedysi patrila jeho starému otcovi. Toto miesto miloval a mal naň veľa pekných spomienok, no bolo paradoxne aj jedným z posledných miest, ktoré navštívil pred tým, ako sa to všetko stalo – pred tým, ako sa ho zmocnil Bes.

Motýľ sa usadil na verande. Po chvíli začal opäť vydávať jemný tón ako cvrček.

Jafar Shahin sa na neho uprene díval až do chvíle, keď ho začalo neskutočne páliť v ľavom spánku. Zatemňovala sa mu myseľ. Obraz starej rozpadnutej chatrče a neutíchajúca melodickosť krídel motýľa sa pomaly rozplývali niekde v neznámom medzipriestore.

Zasiahla ho prudká bolesť, ktorá ho okamžite zložila na kolená. Už viac nedokázal vzdorovať jeho sile. Jediné, čo mu ostávalo, bolo veriť v to, že niekto niekedy zachytí jeho prosbu o pomoc – to, že jeho pectus stále žije!

Tma, temno, čierna...

Bes znova ovinul temnotou myseľ Jafara Shahina a úplne sa jej zmocnil.

Shahin sa v lete po súboji s Ellis Seedovou na Akadémii na ostrove Insula Nebula premiestnil nevedno kam. Nebolo po ňom ani stopy. Ellis však cítila, že určite nie je mŕtvy. Potom, čo prekazila Besovi proces stáleho prevtelenia sa do Rayovho tela, čím priateľovi zachránila život, sa v súboji presunula v čase. Shahinovi s Besom v poslednej chvíli ukradla temný príviesok s poprepletanými psami, ktorý obsahoval polovicu Selininho kameňa. Druhú časť ametystu nosila každý deň na krku v príviesku, ktorý kedysi opatrovala jej matka. Dva príviesky – *Strom života* a *Temné psy* – obsahovali každý jednu polovicu cenného Kryštálu života – *Vitalixu*. Aj vďaka jeho sile Selinini bratia – Azim a Besim – založili myslomágiu ako takú. Besimova myseľ však potemnela.

Rayovo telo ako kotva so svetom helementov, Ellisina krv potomka a Vitalix mali Besa natrvalo priviesť do sveta živých. Ellis sa však podarilo zastaviť ho, čím nezachránila len svojich priateľov na Akadémii, ale aj nevedomý svet pred rastúcim zlom.

Shahin otvoril oči a zmätene sa obzeral okolo seba. Nachádzal sa niekde v lese neďaleko starej chatrče. Prostredie vôkol seba nespoznával. Nevedel, kde sa nachádza, čo ho vyviedlo ešte väčšmi z miery. Bol nahnevaný a začal okolo seba kopať do pňov stromov, kameňov a čohokoľvek, čo mu prišlo do cesty.

„Ta malá mrcha! Ako to je možné?! Ako sa jej podarilo prekaziť

môj veľkolepý plán?!“ nechápavo reval na plné hrdlo.

Jeho hnev sa stupňoval. Do očí mu stúpala čerň, až ich napokon úplne zatemnila.

„Ako ma dokázala takto prekabátiť?! Nevyrastala medzi myslomágmi, o myslomágii nevie dokopy nič!“ Zúrivosť neutíchala, ba naopak, prechádzala do hysterického záchvatu agónie. Pomaly sa zložil na kolená a zmenil sa na temný Tieň v podobe čierneho démonického psa.

Desivým zvieracím tónom znovu prehovoril: „Nik neprekazí moje plány! Dokonca ani hlúpy potomok. Nájdem spôsob, ako sa vrátiť a nastoliť poriadok v tomto zvrátenom svete! Vo svete, v ktorom myslomágovia slúžia obyčajným fejderom! Vo svete, v ktorom sa myslomágovia ako špinavé krysy skrývajú! Stáročiami prehnité Grémium si sedí pohodlne na svojich kreslách a nič s tým nerobí!“

Okolo jeho zvieracieho tela sa ovinul čierny dym, ktorý ho celého pohltil.

2. KAPITOLA

„Jafar Shahin je určite mojím otcom!“ prehovorila Ellis. Ležala na posteli v bungalove, ktorý po príchode do Amicie v myslomagickom svete – na Onise – zdieľala spoločne so svojou najlepšou priateľkou Olwen. Hľadela zamyslene do stropu, ktorý pokrýval drevený obklad. V Amicii bolo všetko tak trochu iné ako v bežnom svete – také prírodné.

Olwen vypleštila na kamarátku oči, sadla si na okraj postele a nechápavo na ňu hľadela. „To si odkiaľ vzala?“

„Sám mi to povedal. Počas súboja na Akadémii,“ vysvetlila Ellis.

„A to mi hovoríš až teraz?!“ nahnevala sa Olwen.

Ellis sa zamyslela a napokon odpovedala: „Nevedela som, či chcem, aby to niekto vedel, no akýmsi spôsobom ma táto informácia ubíja. Mám zmiešané pocity a netuším, ako s nimi naložiť.“

„A ty tomu monštru veríš? Určite tebou len manipuloval. Ako celý ten čas. Od prvého dňa ako si ho stretla v Easthillskej nemocnici po tej údajnej nehode, keď si skoro uhorela. Neverila by som mu ani

slovo! Veď to bol vlastne on, kto ťa poslal na smrť! A keď už sme pri tom, takmer ťa zabil! Aký psychopat by zabíjal vlastné dieťa?!" rozčúlila sa Olwen.

„Spočiatku som tomu neverila ani ja. Zdalo sa mi to úplne nereálne, pritiahnuté za vlasy, ale začínam pochybovať o tom, že by mi klamal. Načo by to robil?“

„To nemyslíš vážne, Ellis. Načo? No predsa na to, aby ťa emocionálne vydieral! Aby si k nemu prechovávala city! Aby si váhala zničiť ho!“

„Ale, koniec-koncov, som živá. Aj keď ma mohol kedykoľvek zabiť, neurobil to,“ obraňovala Shahinovo konanie Ellis. Nevzdávala sa svojej teórie.

„Lebo k tomu, čo som už spomenula, potreboval ešte aj príviesok s Kryštálom života! Potreboval tvoju krv!“ skočila jej do reči Olwen.

Ellis však ignorovala kamarátkine argumenty a pokračovala: „A, navyše, opäť som mala sen.“ Odmlčala sa a sklopila zrak.

„Aký sen?“ vystrašila sa Olwen.

„Mala som víziu, v ktorej som ho videla s mojou mamou! Mladých a zaľúbených... A potom ten obraz prerušila zvláštna hudba, ktorú sprevádzal obraz motýľa poletujúceho na neznámom mieste v tmavom lese... Viem, znie to nelogicky. Netuším, čo to môže znamenať...“

„Nebudem, samozrejme, spochybňovať tvoje sny, lebo ako sa posledný rok ukázalo, nejde o žiadne bludy, no to ešte neznamená, že musí byť Shahin tvojím otcom! Ak by aj bola vízia Shahina a tvojej mamy pravdivá, stále to môže znamenať, že len spolu chodili a rozišli sa. Veď vieš, ako je to s prvými vzťahmi, najmä počas štúdia...“ Olwen si až neskoro uvedomila, čo povedala. V polke vety si zahryzla do jazyka, no Ellis už zasiahla vlna spomienok.

Okrem boja so Shahinom stihla okúsiť aj láskou zlomené srdce. Takmer pred rokom na Akadémii Nebulosa počas študijného pobytu spoznala Raya Vigoryho, s ktorým sa dala dokopy. Ako správna

tínedžerka sa, samozrejme, do neho ihneď zaľúbila až po uši.

Napokon sa však ukázalo, že Ray jej celý ten čas klamal. Nikomu z nových kamarátov nepovedal, že nepochádza z bežného sveta, ale že vyrastal na Onise – v krajine myslomágov! Ellis si už ním vôbec nebola istá. Na Insulu Nebulu sa nahlásil v rámci projektu Onisu ako vetulus, ktorého úlohou bolo dohliadať na neplnoletých regrútov z bežného sveta. Zároveň bol ale na ostrov nasadený ako akýsi tajný agent svojho otca Philipa Vigoryho. Ellis nevedela, čo ju štvало viac – to, že existuje samostatný svet myslomágov, o ktorom doposiaľ nevedela, alebo to, že jej Ray o ňom zámerne nepovedal.

Na konci letného semestra sa Ellis s Olwen a ostatnými študentmi Akadémie Nebulosa presunuli portálom z Hmlového ostrova do Amicie po tom, čo sa im úspešne podarilo odraziť útok profesora Shahina, zopár temných mágov Rádu Sangentis a zadržancov. Ellis stále neverila, že je Shahin a Bes sídliači v ňom nadobro preč. Vedela však, že nik nie je v bezpečí. V hĺbke svojho vnútra cítila, že určite prežil a len sa niekde schováva a pripravuje sa na to, aby mohla temnota znovu povstať – aj keby to malo stať životy mnohých, Bes určite nájde spôsob.

Ellis spoločne s ostatnými študentmi z fejdských rodín, ktorí boli na Hmlovom ostrove na študijnom pobyte, tak našla v Amicii na Onise dočasné útočisko.

„Ale čo ak sa mama a Shahin nerozišli? Čo ak je Jafar naozaj mojím otcom?“ pokračovala Ellis v konverzácii s Olwen.

„Veď si tvrdila, že si na svojho otca spomínaš. Aj keď matne, ale máš na neho spomienky z detstva.“

Olwen mala pravdu. Ellisinu najsilnejšiu myšlienku, ktorá je súčasťou jej myslomagického fylacteru, tvorí práve posledná spomienka na jej rodičov – Sarah a Patricka Seedovcov.

„Áno, spomínam si na svojich rodičov dosť jasne, no aj napriek tomu som zmätená. Kiež by som sa mohla porozprávať s mamou,“ vzdychla si smutne.

Ellisin život sa za posledný rok zmenil od základov. Okrem toho, že minulé leto ani len netušila, čo je to myslomágia, zistila, že pochádza zo silnej myslomagickej rodiny. Jej matka, Sarah Seedová, rodená Roseová, ktorá bola údajne mŕtva, žila celé tie roky v scebenskom Ústave pre duševne chorých. Pred viac ako desiatimi rokmi ju o myseľ pripravil temným útokom práve Jafar Shahin. Jej pectus sa stratil niekde v neznámom medzipriestore a ostala z nej len prázdna bezduchá schránka. Či už šlo o nehodu alebo nie, Sarah Seedová už nie je schopná myslieť. Po tohtoročnom útoku Shahina a Rádu Sangentis na Insulu Nebulu dal Philip Vigory premiestniť Sarah na Onis do starostlivosti Sanatória alabastrových sestier.

Ellis však na maminu záchranu nestrácala nádej. A to ani nevedela o tom, že tesne pred Pyrrinou smrťou mala Sarah Seedová v scebenskom ústave záchvat a po viac ako desiatich rokoch odrazu prehovorila.

Nestrácať nádej a veriť v dobro! – bolo krédo, ktorým sa Ellisina mama celý život riadila. A práve mamino dedičstvo – starodávny privesok v tvare Stromu života, ktorý prezradil Ellis tajomstvo zakladateľov myslomágie, bratov Azima a Besima – im pomohlo postaviť sa v lete proti Shahinovi.

„Olwen, prosím ťa, sľúb mi, že nikomu neprezeráš, čo mi Shahin povedal. To, že je mojím otcom. Musím zistiť viac. Nikomu som doposiaľ o tom nepovedala. Ani Philipovi,“ požiadala Ellis kamarátku.

„Nemyslíš, že by si sa mala s ním porozprávať? Možno ti hneď na rovinu povie, že je to blbosť a bude po problémoch. Bol predsa dôverným priateľom tvojich rodičov. Určite by o nejakom takom vzťahu vedel.“

Olwen mala pravdu. Ellis to vedela, no aj napriek tomu si zatiaľ nechcela nechať túto informáciu pre seba. Bála sa skutočnosti, ktorá by mohla byť pre ňu zdrvivúca. A ak by sa o tomto jej pocite dozvedel čo i len jeden ďalší človek, stála by pred svetom úplne nahá.

„Neviem... Olwen, prosím ťa... aspoň zatiaľ...“

„Jasné. Budem mlčať ako hrob,“ sľúbila Olwen a rukou naznačila, že si akože zatvára ústa zipsom. „Len som ti chcela pomôcť.“

Odrazu niekto zaklopal na dvere ich bungalovu. Obe naraz stíchli. Ellis sa rýchlo postavila a pribehla k dverám. Mala na sebe len dlhšie tričko, ktoré jej sotva zakrývalo hornú časť stehien.

Otvorila.

Vo dverách stál Ray.

„Ahoj,“ pozdravil s úsmevom na tvári a tak trochu túžobne sa na ňu zahľadel.

Ellis si zahanbene potiahla lem trička nižšie, čím sa neúspešne snažila zakryť si polonahé stehná. Uhla pohľadom a Rayovi sa len mrmlúc popod nos odzdravila: „Ehm, ahoj...“

„Nechcem rušiť poobednú siestu, no otec mi nakázal, aby som ťa zavolať. Že vraj s tebou potrebuje hovoriť. Máš prísť do Centra,“ vysvetlil Ray.

„Hneď za ním prídem. Len sa musím obliecť,“ dostala zo seba Ellis.

„Za mňa môžeš ísť aj takto,“ zaškeril sa a hodil na ňu svoj zvodný pohľad, aký dokázal vykúzliti len Ray Vigory.

„Jasné,“ odvrkla namosúrene, no v duchu si nadávala, lebo vedela, že by sa mu najradšej hodila okolo krku a vôbec by jej nevadilo, keby sa jej tých stehien hoc aj zľahka dotkol. Rýchlo však zahнала myšlienku a zabuchla Rayovi dvere pred nosom. *Ešte stále sa na neho hneváš!* Pripomenula si.

„Tak ja teda počkám vonku,“ zakričal spoza zatvorených dverí tak trochu sarkasticky Ray.

Ellis na seba rýchlo navliekla rifle a cez hlavu si pretiahla mikinu s kapucňou. Vyšla von z izby. Ray sa opieral chrbtom o múr a čakal ju pred dverami bungalovu.

„Niežeby sa mi to páčilo viac ako tričko predtým, ale vyzeráš dobre,“ povedal, keď sa zjavila vo dverách.

Ellis sa začervenala a stiahla si kapucňu do čela.

„Chcem, aby si vedela, že mi chýbaš. Viem, že máš právo hnevať sa na mňa, no bol by som rád, keby sme ostali aspoň priateľmi. Teda, keď už nechceš mať so mnou nič viac spoločné...“

Ellis vnútri vybuchla sopka. *Jasné, že ťa stále milujem!* Kričalo jej srdce. *Nedá sa na teba len tak zo dňa na deň zabudnúť. Milujem však viac seba, že ti nie som schopná odpustiť?* Jej srdce po ňom túžilo, no myseľ odmietala len tak ľahko zabudnúť. A tak mlčala.

Spoločne kráčali od bungalovov do stredu dediny, kde sa nachádzalo Centrum, ktoré slúžilo ako riadiaca jednotka tejto nevelkej usadlosti. Philip Vigory ako jej správca trávil v Centre väčšinu času.

Amicia bola dedinkou na južnom cípe Onisu – takmer na jeho okrajových hraniciach –, rozprestierajúca sa medzi dvomi vetvami rieky Sardónia.

V diaľke mínali rozľahlé pláne, ktoré sa ťahali až k moru. Sme-rom na severozápad a severovýchod od Amicie sa rozprestierali husté lesy, cez ktoré pretekali obe vetvy Sardónie.

Každá väčšia dedina či mesto na Onise mali svoje vlastné Centrum, ktoré slúžilo na správu danej územnej oblasti. Amicia patrila medzi jedny z najnovších osídlení a práve Philip Vigory bol jedným z jej zakladateľov a aktuálnym správcom.

„Mohla by si aspoň niečo povedať, aby som sa necítil tak trápne. Ellis, už je to niekoľko týždňov, čo sa mi vyhýbaš,“ prerušil ticho Ray.

„Ešte je príliš skoro,“ ticho odvrkla.

Ray žartovne zagúľal očami, no vnútri cítil bolesť a zármutok. *Ako dlho ma bude ešte trestať?* Na jej slová už však nič nepovedal a až kým nedorazili do Centra, mlčali.

Spoločne vstúpili do hlavnej budovy amicijského Centra. Ocitli sa v otvorenej miestnosti, ktorá pripomínala múzeum. Všade naokolo boli vo vitrínach vystavené exponáty – od základných myšľomagic-kých minerálov a nerastov až po pokročilé vynálezy a konštrukcie. Uprostred miestnosti stáli obrovské okrúhle dvere pokryté magickými

runami. Každé Centrum malo portál, ktorý spájal dedinu, respektíve mesto, so Sardonisom – hlavným mestom celého Onisu. Tento myslomagický portál už Ellis poznala. Po tom, čo v Amicii zistila, že je jej mama nažive, sa vďaka portálu s Philipom premiestnili do Sanatória alabastrových sestier a Ellis mamu navštívila.

„Sú v zasadačke. Už na teba čakajú,“ povedal Ray a ukázal na zatvorené dvere na konci chodby.

„A ty ďalej nejdeš?“

„Nie som pozvaný,“ odvrkol urazene a odišiel.

Ellis ostala stáť na chodbe sama. Otvorila dvere zasadacej miestnosti, kde ju už čakali okolo okrúhleho stola usadení myslomágovia. Spoznala Philipa a jeho manželku Tamaru. Ostatné tváre jej boli neznáme.

„Vitaj! Konečne sa mi podarilo zvolať nás v plnej zostave,“ predniesol vážnym hlasom Philip.

Ellis vytyšila, že ide o zasadnutie tajného Spolku Mente Pura, do ktorého ju prijali len nedávno. Práve preto sa Ray zastavil pred dverami a polourazený sa zvrtol na päte. Nebol totiž jeho členom.

Jej oči sa však po chvíli prekvapene zastavili ešte na jednej tvári, ktorú tiež poznala – na Marcovi. Nečakala, že Rayov starší brat je členom tohto stáročia utajovaného spoločenstva. Taktiež ju zaskočil jeho zdravý výzor. Keď ho videla naposledy na Insule Nebule, po tom, čo ho celého dorážaného vytiahli z podzemného väzenia, vyzeral ako troska. Neverila, že sa dokázal za taký krátky čas zotaviť. Shahin Marca a mnohých iných myslomágov v podzemí mučil, štiepil ich pectusy, trhal ich mysle na malé kúsky, živil sa na ich dušiach. Prešlo len niekoľko týždňov a dnes sedel pred ňou prítiažlivý mladý muž, z ktorého sršala energia a sexepíl. Ellis sa zahanbila za to, akým spôsobom o Marcovi premýšľala.

Marcus bol Rayovi v črtách tváre veľmi podobný, no jeho tmavé hnedé vlasy a opálená plet ho zároveň od neho úplne odlišovali. Hlavu mal opretú o dlane a dlhšia ofina mu padala do tváre. Ellis

sa na neho zahľadela. Ten, akoby jej čítal myšlienky, zdvihol bradu, zahrabol si prstami do vlasov a začesal si ich dozadu, čím mu úplne vynikli jeho tmavomedové oči. Ray sa podobal viac na otca, no Marcus bol celý po mame.

Ellis si odsunula stoličku a pomaly si v tichosti sadla za stôl.

„Tak konečne máme tú česť,“ prehovoril Marc a usmial sa. Jeho tón hlasu znel drzo, seabvedomo, no nijako ju neurážal. Práve naopak, vyvolával v nej doposiaľ neznámy pocit, ktorý ju akýmsi spôsobom priťahoval.

Philip zazrel na Marca a prebral slovo: „Chcel by som medzi nami dnes oficiálne privítať Ellisabeth Seedovú, dcéru Patricka a Sarah. Ellis odvrátila útok Jafara Shahina a členov Rádu Sangentis na Akadémii Nebulosa, ktorý sa odohral pred pár týždňami.“

Začervenala sa, na chvíľu zaváhala, no rozhodne prehovorila: „Nie som si istá, či som ten útok odvrátila, alebo naopak, či som ho spôsobila. Ako viete, Jafar Shahin chce do sveta myšľomágov priviesť naspäť temnotu v podobe starodávneho zla. Na Insule Nebule hľadal mňa a privesok, ktorý mi zanechala do opatery mama. Aj keď sa nám Shahina podarilo zahnať, určite už teraz kuje ďalšie plány. Musíme byť pripravení!“

„Ellisabeth má pravdu. Grémium však ignoruje tento útok a tvári sa, že sa nič nestalo. Dokonca ma obvinilo z porušenia zákona o ochrane myšľomágov,“ plynule nadviazal Philip.

Ellis na neho vyvalila oči. „Čo, prosím?“ spýtala sa nechápavo.

Philip zakoktal. „No, ehm...“

Nato sa postavil Marc a rozhorčil sa: „Prehnuté Grémium a jeho prehnuté zákony!“

„Upokoj sa, Marc,“ vyzvala ho Tamara.

„Ako sa mám upokojiť?! Grémium vždy zatváralo oči pred svojimi povinnosťami! Zmizlo niekoľko myšľomágov, niekto ich mučil a oni nepohli ani len prstom!“

„Zmizli myšľomágovia žijúci v bežnom svete, nie na Onise. Aj

ty si bol v Easthille, keď si zmizol. Vieš, ako sa Grémium pozerá na fejderských...“ Tamara sa zarazila a vetu nedopovedala.

„Veď to dokonči, mama!“ Marc sa ešte väčšmi rozhorčil. „Chcela si povedať fejderských myslomágov z nečistých rodín! Tak pomenováva Grémium mágov z nemyslomagických rodín, či nie?“

Ellis nechápavo prechádzala pohľadom z Tamary na Marca.

Marc sa na Ellis uprene zahľadel: „Ešte ti to nik nepovedal tak priamo? Celý projekt Akadémie na Insule Nebule slúžil len na to, aby Grémium nabralo do svojich radov nových potenciálnych myslomágov zo sveta fejderov. Niečo by vás naučili a poslali by vás do Centier v bežnom svete robiť ochrancov. Stali by ste sa ich pešiakmi v boji so zlom a dohliadali by ste na dodržiavanie zákona o ochrane vo svete, aby existencia myslomágie nikdy nebola odhalená. O tom bol projekt Onisu zvaný Akadémia Nebulosa! Zatiaľ čo si my, prominenti na Onise, máme právo vybrať, čím v živote chceme byť, regrúti z bežného sveta študujú len na to, aby mal kto slúžiť Grémium vo svete fejderov.“

„Marc, teraz zveličuješ! Na Onise žije veľa myslomágov, ktorí sa chcú dobrovoľne stať ochrancami,“ zasiahol Philip.

„Hej, ochrancami sa chce stať veľa zdatných mládencov, no nik z nich nechce opustiť teplo mamičkinho domova a bezpečie hraníc Onisu!“

Tamara sa naklonila k Marcovi a zľahka sa dotkla jeho ruky.

Marc však neprestával vo svojom emotívnom prejave. Otočil sa k Philipovi. „Otec, vari si nemyslíš, že ak by si so Stevenom a myslomágmi z Amicie neprišiel na Akadémiu zachrániť študentov z nemyslomagických rodín, Grémium by pohlo prstom. Nič by nespravilo! Nechalo by ich tam všetkých zomrieť! A ja by som zhnul v podzemí. Vetulovia a profesori predsa mali prístup k portálu, čo znamená, že mohli kedykoľvek Hmlový ostrov opustiť. Koniec-koncov, keď prišlo k najhoršiemu, mnohí tak aj urobili, či nie? Grémium bolo kryté.“

Všetko, čomu Ellis doposiaľ verila, bola jedna veľká lož. Shahin, smrť jej rodičov, svet, v ktorom žila. Ale aj vo svete myslomágov bolo mnoho lží. *Klamstvom bol dokonca aj celý študijný pobyt na Insule Nebule!* Myslela si, že je výnimočná, keď ju prijali na Akadémiu. Stala sa však len súčasťou výberu zo sveta fejderov – bežných ľudí, ktorému sa Grémium rozhodlo sčasti odhaliť tajomstvá mágie mysle, aby ich neskôr mohlo využiť ako ochrancov v bežnom svete. *Má Marc pravdu? Čo by sa na Insule Nebule bolo odohralo, keby v boji proti Shahinovi Steven Francis nezavolať Philipa Vigoryho na pomoc? Trápili by Grémium akýsi fejderi študujúci tajomstvá ich tajnej mágie?*

Ellis musela byť na pár minút neprítomná, lebo Tamara ju už tretíkrát oslovila menom a ona nereagovala. „Si v poriadku?“

„Prepáčte, na chvíľu som sa len zamyslela,“ zhlboka sa nadýchlá a položila otázku do pléna. „A čo obyvatelia Nepaga? Ani na nich Grémium nezáležalo? Šlo predsa o myslomágov z tohto sveta, či nie?“

„Nik by nezachraňoval ani ľudí z Nepaga. Ide o asociálov, ktorých Grémium vyčlenilo zo spoločnosti na Onise! V Nepagu odjakživa žili vydedenci, na ktorých Grémium nezáleží,“ vysvetlil Marc.

Až teraz si Ellis uvedomila, ako málo vie o svete, do ktorého vstúpila.

„Vravela som ti, že máš mlčať!“ Doteraz pokojná Tamara zvýšila na Marca hlas. „Desíš ju!“ Načiahla ruku smerom k Ellis.

Tá sa vyhla jej dotyku a otočila sa tvárou v tvár Marcovi. „Nie, nedeš ma. Konečne mi niekto otvára oči! Pokúšam sa celému tomuto divadlu porozumieť!“

Marc sa na ňu uznanlivo usmial.

Ellis zúrivo pokračovala: „A bola by som rada, keby mi ešte niekto ráčil vysvetliť, o čom presne hovorí zákon o ochrane!“

Na Ellisinu otázku pokojne zareagoval pre ňu neznámy muž: „Je to jeden z hlavných zákonov *Dekrétu liberalé* vydaného Grémiom pred viac ako storočiami. Zákon hovorí, že každý obyvateľ Onisu musí dohliadať na to, aby náš svet nikdy nebol odhalený bežnými

ľuďmi. Tým, že vás – Neonisanov – Philip premiestnil portálom do Amicie bez povolenia Grémia, porušil zákon. Ste regrúti s myslomagickým potenciálom, ale nik z vás ešte nie je právoplatným myslomágom.“

„Povedzte mi úprimne,“ začala Ellis, „dozvedeli by sme sa niekedy, my Neonisania – ako ste nás práve nazvali –, o existencii tohto samostatného sveta myslomágov, keby nás sem Philip nepriniesol?“

Všetci mlčali, no Philip sa jej rozhodol po chvíli úprimne odpovedať: „Možno. Niektorí... No určite nie tak skoro a nie všetci...“

Ellis v tichosti zanaďavala. Všetko jej začalo pomaly do seba zapadať. *Projekt agentúry Onis. Samozrejme, nič iné len projekt – časovo, respektíve cieľovo limitovaný plán –, riešenie.*

„A čo vari oni nie sú žijúce bytosti? Nemajú právo rozhodnúť sa? Som otrávený tými rečami o čistých a nečistých. Grémium je zastarané, skorumpované do špiku kosti a riadi nás bez akejkoľvek progresívnej zmeny niekoľko storočí!“ znovu sa rozhorčil Marc.

„Marc, nemôžeš takto vystupovať proti Grémiu. Vieš, čo by sa mohlo stať, ak by tá niekto začul a nahlásil by ťa,“ varoval ho jeden z členov zasadnutia.

„Je mi to jedno! Ani väzenie by mi už nedokázalo ublížiť.“ Marc sa postavil a opustil zasadaciu miestnosť.

Jeho priamy a úprimný prejav spravil na Ellis dojem. Nebál sa vyjadriť svoj názor a to sa jej na ňom páčilo dnes najviac. Zahľadela sa na odchádzajúceho Rayovho staršieho brata a po krátkej chvíli sa duchom vrátila naspäť do zasadacej miestnosti, kde už Philip rozoberal nadchádzajúce body tohto rokovania.

